

ОДВІЧНИЙ ВОРОГ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Жидівська напасть з давніх часів обсіла Україну, жорстоко й образливо визискуючи наш народ. Уже в XVII сторіччі народня дума змальовує жах жидівського панування:

«У землі королівській да добра не було:

Як жиди-рандарі
Всі шляхи козацькі зарандовали,
Що на одній милі
Да по три шинки становили,
Становили шинки по долинах,
Заводили щогли на високих
могилах,

Іще ж то жиди-рандарі
У тому не перестали:
На славіній Україні
Всі козацькі торги зарандовали,
Да брали мито-промито:
Од возового по пів золотого,
Од пішого пішаниці по три
денежки брали,

Од небораки-старця
Брали кури да яйця.
Іще ж то жиди-рандарі
У тому не перестали:
На славіній Україні
Всі козацькі церкви зарандовали,
Котрому б то козаку альбо
і мужику

Дав Бог дитину появили,
То не йди до попа
благословитися,
Да піди до жида-рандаря,
Да положи шостак, щоб дозволив
Церкву відчинити,
Ту ю дитину охрестити.
Іще то жиди-рандарі
У тому не перестали:
На славіній Україні
Всі козацькі ріки зарандовали:
Котрий би то козак альбо мужик
Ісхотів риби ловити,
Жінку свою з дітьми покормити.
То не йди до попа

благословитися,
Да піди до жида-рандаря,
Да поступи йому честь оддати,
Щоб дозволив на річці риби
вловити,
Жінку свою з дітьми покормити».

Жиди, як бачимо, давно вже оббирали селян, знущалися з них, ображали.

А пізніше чи не те саме було? Пригадаймо огидну постать жида-фактора, що в синіх окулярах і білому балахоні їздив із села в село, скуповуючи хліб, яйця, прядиво... Все за безцінь, обдурюючи селян. Або той «жид рудий», що в большевицьких виданнях пере-

творився на «діда старого» й що на базарах, на ярмарках, на великих шляхах розставляв свої ятки, вагівниці, все скуповував, перепродавав.

А жид-лихвар, жид-адвокат — скільки вони горя завдали нашому народові! А шинкарі, на зміну яким прийшла царська монополія! Шинки ж були на кожному кроці.

А жид-крамар — скільки він трудових копійок перекладав у свою кишеню!..

Пригадаймо жида-аптекаря, що не квапився готувати ліки для «бидла», жида-земського лікаря, що перед ним іноді селянин падав на коліна, благаючи допомогти тяжко хворому. А жид-різник, що за полушку купував у селянина телушку. Пригадаймо, як на гуральнях та цукроварнях жидиприкажчики знущалися з строкових дівчат, розбещували їх.

А жид-власник млина, олійниці, круподерні — скільки там було пихи, гонору, знущання, обдурювання!..

Та хіба перелічиш їх усіх? Як п'явки, присмоктувалися жиди до народнього тіла, обплітаючи павутинням хитрощів, брехні, жорстокого визиску.

«Ми вам дали Бога, дамо й царя» — любили говорити жиди. Загрожували, що візьмуть нас у мішок та зав'яжуть мотузкою. Це можна було чути щодня.

Терпів, багато терпів український народ від жидів, але інколи терпець уривався. Народня пісня каже:

«Ой, хвалився та батько Швачка,
Та до Хвастова йдучи —
Ой, будемо драти, панове
молодці,

З китайки онучі.
Та ходить Швачка та по
Хвастові,

Та й у жовтих чоботях —
Ой, вивішав жидів
Ой, вивішав ляхів
Та на панських воротах».

Але перейшло всі межі жидівське панування за большевізму. Тут уже були не тільки визиск та образи. Ні! — Це було справжнє мордування, криваве катування, систематичне винищування українського народу.

Та прийшов тому кінець, як пісня співає:

«Та немає лучче, та немає краще,
Як на Україні,
Та немає ляха, та немає жида...

І не буде більше жида на вільній Україні!

К. ДУБНЯК.